

strege, hvad jeg tidligere har nævnt, nemlig at retten til udgang og besøg i fængslerne erfaringsmæssigt mindsker risikoen for, at den indsatte efter løsladelse falder tilbage i ny kriminalitet.

Dertil kommer, at de nugældende udgangsregler i øvrigt er blevet skærpet flere gange, sidst ved en behandling i efteråret 1997. De er altså blevet skærpet flere gange, siden de trådte i kraft i 1986.

På den baggrund mener jeg fortsat ikke, at der på nuværende tidspunkt er noget behov for yderligere skærpselser.

For så vidt angår tilstedeværelsen af narkotika i fængslerne, er det centrale efter min opfattelse at motivere den enkelte indsatte til at komme ud af sit misbrug, f.eks. ved ophold i en kontraktafdeling. For det regime, vi i dag har til at kontrollere narkotikaens veje ind i fængslerne, er efterhånden så finmasket, at jeg har svært ved at se, at vi kan komme videre ad den vej. Nu må vi gå behandlingsvejen ved at give de indsatte i fængslerne bedre mulighed for at afsonse i et narkofrit behandlingsmiljø.

Som bekendt har kriminalforsorgen i de seneste år haft kontraktafdelinger i visse fængsler, hvor motiverede stofmisbrugere kan blive behandlet, og de foreløbige erfaringer med disse afdelinger må vurderes som positive.

I forbindelse med den såkaldte pusherlov fra december 1996 blev der tilført yderligere ressourcer til kriminalforsorgen, således at der blev åbnet yderligere to kontraktafdelinger, henholdsvis i Statsfængslet ved Sønder Omme og i Fængselsafdelingen i Maribo. Men i sommeren 1998 blev det besluttet at lukke afdelingen i Maribo, bl.a. fordi tilgangen af indsatte til afdelingen ikke har vist sig tilstrækkelig til at opfylde kravet om en effektiv udnyttelse af den afdelings kapacitet. Samtidig blev det besluttet at iværksætte en landsdækkende behovsanalyse, der skal danne grundlag for beslutningen om etablering af et alternativt behandlingsinitiativ over for indsatte stofmisbrugere.

På finansloven for 1998 er der afsat midler til en kontrakt pension, som kan anvendes som sidste led i udslusningen af narkomaner fra vore fængsler, og kriminalforsorgen forventer at tage pensionen i brug i begyndelsen af 1999.

Herudover er der nu i Statsfængslet i Vridsløselille indrettet en særlig form for behandlingsafdeling, hvor behandlerne fra den selvejende institution Kongens Ø i samarbejde med fængselspersonalet behandler indsatte for stof-

misbrug efter den såkaldte Minnesotakur – et initiativ, som jeg selv har store forventninger til. Og på baggrund af de seneste oplysninger, jeg har fået fra behandlerne fra Kongens Ø og fra Kongens Ø's ledelse, er der meget store forventninger om et godt resultat.

Med hensyn til forslaget punkt 3 og punkt 4 om sikring af fængslerne mod undvigelse kan jeg henvise til, at der til brug for forhandlingerne om en eventuel flerårig aftale om kriminalforsorgens bevillinger er blevet foretaget en række undersøgelser og analyser af kriminalforsorgens forhold, der bl.a. drejer sig om bygningsanalyser, som afdækker behovet for yderligere nybyggeri og reovering af eksisterende bygninger og tekniske installationer m.v. – et punkt, som jeg håber at vi i den nærmeste fremtid vender tilbage til i de konkrete forhandlinger med de partier, der vil indgå aftale om finansloven for 1999.

Med hensyn til forslaget punkt 5 om uddannelse af fængselspersonale kan jeg oplyse, at Direktoratet for Kriminalforsorgen 1997 har foretaget en gennemgribende revision af grunduddannelsen af det uniformerede personale, således at personalets kvalifikationer i højere grad er målrettet til at varetage de mangeartede jobfunktioner som f.eks. de indsatte arbejds- og fritidsaktiviteter, men også driften, sagsbehandlingen og sikkerheden i fængslerne.

I 1998 er der iværksat en ny førlederuddannelse, og der vil i tilslutning hertil blive iværksat en ny lederuddannelse i 1999. Kriminalforsorgen arbejder også løbende med forbedringer af efteruddannelsen.

I punkt 10 foreslås en revurdering af fordelingen af indsatte mellem lukkede og åbne fængsler.

Her kan jeg sige, at Direktoratet for Kriminalforsorgen gennem de seneste år har oplevet en udvikling i sammensætningen af klientellet i retning af, at flere indsatte tilhører marginalgrupper af henholdsvis svage og stærke indsatte.

Som en konsekvens af denne udvikling har Direktoratet for Kriminalforsorgen i august i år, altså for ganske kort tid siden, nedsat et differentieringsudvalg med Lars Nordskov Nielsen som formand, som skal overveje, om der skal ske ændringer i principperne for fordelingen af de indsatte, herunder om der er behov for en øget differentiering af de eksisterende fængsler, end det er i tilfældet i dag og har været det hidtil.